

Tobiass dodas pasaulē *Fragmenti*

Tā noteikti bija vētra! Kas cits gan varēja tik šausmīgi, tik drausmīgi, tik drausmīgi šausmīgi, tik ļoti šņākt, krākt un dauzīties? Simts punkti – vētra! Nē, tādā troksnī, pat ja tas būtu tikai sapnis, neviens gulēt nevar, domāja Tobiass un piesardzīgi pavēra vispirms vienu aci, tad otru.

Nē, sapnis tas nebija, jo šausmīgais troksnis nerimās. Tobiass uzrausās gultiņā sēdus un ko viņš ieraudzīja? Gulēja visi viņa draugi, spēļu lāči, un krāca! Krāca vecais gudrais lācis Eliots, krāca, un ļoti skaļi Kristofers, krāca Jangs, pie tam ne sliktāk kā ūdenskritums, šņākuļoja Čārlijs, kurš bija visai neliels.

Varbūt viņš tikai izlikās, varbūt viņi bija sarunājuši izjokot Tobiasu? Varbūt tūlīt viņi atvērs apaļās acis – tādas ir visiem rotaļu lāčiem! – un sāks skaļi smieties?

Tobiass brītiņu pagaidīja, noskaitīja līdz desmit, tad vēlreiz līdz desmit, kopā tas būtu veseli divdesmit, bet nekas nenotika, viņa draugi turpināja krākt!

Nu labi, nevajag arī! Tobiass izleca no gultiņas un devās uz virtuvi, pat nenomazgājies un neiztīrījis zobus, kas notika ļoti reti, bet šoreiz bija saprotams, jo Tobiass bija ļoti satraukts.

Bet Tobiass ieklausījās, guļamistaba krakšana nerimās! Tie tur mūsies pat nedomāja.

- Nu labi, es jums parādīšu!

Skaļi, cik vien iespējams, Tobiass sāka gatavot brokastis. Tika skandinātas pannas, kafijas krūzes, karotītes, grūstīti krēsli, skaļi svilpots, pat ļoti skaļi!

Tobiass pagatavotās brokastis – mannā biežputra ar aveņu ievārījumu, karstas siermaizītes, medus kafija bija ļoti garšīgas un smaržīgas.

Nu, domāja Tobiass, tagad tie guļavas, tie slinkummaisi, noteikti pamodīsies! Viņš pats tik garšīgu un smaržīgu brokastu dēļ ne tikai būtu pamodies, bet vispār nedūtu gājis gulēt.

Bet viss bija veltīgi! Neviens nepamodās, neviens nepamodās, krākšana turpinājās.

- Tā! Man pietiek! Ja jūs esat tādi, tad! No aizvainojuma Tobiass gandrīz sāka raudāt, kā tad tā, viņš, Tobiass, bija tā centies, pats pirmais pamodies, pagatavojis tik garšīgas brokastis, bet tie tur!

...Vienatnē Tobiasam nekas negaršoja....Brokastis bija izbojātas un vainīgie bija viņa draugi, tie kuri tik briesmīgi krāca.

...- Ja jūs tā, tad es – šitā! – izdomāja Tobiass, es vienkārši aiziešu! Viens pats! Plašajā pasaulē! Guliet, līdz palieciē zili un plakani! Es aizeju!

„Es aizeju plašajā pasaulē. Kad atgriezīšos – nezinu. Krāciē, cik lien, tikai aplejiet ziemassvētku kaktusu, jo tas man somā neiegāja. Obligāti.”

Tobiass

Pirmā nakts plašajā pasaulē

Arā spīdēja tik spilgta saule, ka Tobiass aizmiedza acis un bezmaz vai ieskrēja tramvaja pieturas stabā. – Jā, - viņš nodomāja, - ceļojumi ir piedzīvojumu pilni.

Apstājies tramvaja pieturā, Tobiass grozīja galvu uz labo pusi, tad uz kreiso pusi, mēģināja skatīties pār labo plecu, tad pār kreiso plecu, grozījās riņķī un apkārt, līdz pamanīja, ka viņu kāds novēro.

Tas, kurš ar neslēptu interesi vēroja Tobiasa grozīšanos, bija kaimiņmājas suns, taksis Ferdinands, kurš dija izvedis savu saimnieku pastaigāties, vispār jau visai miermīlīgs radījums – suņi ir dažādi! – tikai pārāk ziņkārīgs.

- Sveiki, sveiki! – Tobiass pacēla ķepu un norādīja uz kaut ko debesīs. Ferdinands izslēja degunu, un, to izmantodams, Tobiass ieleca nupat tieši laikā pienākušajā tramvajā.

Lai kā Tobiass centās pārliecināt tramvaja konduktoru, ka viņš ne tikai grib nopirkt biļeti, bet ir arī spējīgs to izdarīt, velti viņš rādīja savus piecpadsmi santīmus, konduktors tikai raustīja plecus un kasīja pakausi, acīmredzot viņš nekad nebija ticies ar rotaļu lāčiem – ceļotājiem, kuri, atšķirībā no zaķiem, kas vienmēr cenšas braukt bez biļetes, zina, kā uzvesties sabiedriskajā transportā. Tā, neauglīgās sarunās pat neklausīdamies, tramvajs bija nonācis gala punktā un apstājās. Atstājis konduktoru, kurš vēl arvien kasīja pakausi un raustīja plecus, Tobiass izrausās no tramvaja un devās PLASAJA PASAULE, kas sākās tūlīt aiz tramvaja gala punkta. Pašu gala punktu Tobiass tā arī neieraudzīja, ja neskaita tādu pašu tramvaja pieturas stabu, kā pie viņa mājām, tikai šim bija uzrakstīts : GALAPUKTS.

- Dīvaini, - nodomāja Tobiass, drīzāk tas taču ir viņa ceļojuma SAKUMA PUNKTS!

Tik tālu plašajā pasaulē Tobiass nekad nebija bijis, vismaz viens pats. Tobiass gāja un pie sevis dungoja dziesmiņu.

Plašajā pasaulē bija koki, krūmi, visādas puķes un visādi citādi augi, ko Tobiass nepazina.

Laikam tas tramvajs nebija viņu aizvedis pārāk tālu no mājām, jo koki, tuvāk pieejot, nu nemaz neizskatījās pēc palmām, baobabiem, kam obligāti vajadzēja augt plašajā pasaulē un ko ceļotāji sastop uz katra soļa.

Nebija diemžēl arī maizes koka, kā zaros, pēc Tobiasa domām, vajadzēja karāties magoņmaizītēm, biežpienmaizītēm, kliņģeriem, nebija ne maizes koku, ne bulciņu, visi koki pārāk izskatījās pēc parastām priedēm, eglēm, bērziem un ozoliem...

...Tā tobiass gāja un gāja, ceļš vijās un tinās arvien tālāk no mājām. Saule taisījās uz dusu...Lēni tumsa. Tobiass nogriezās no ceļa un iegāja mežā. Pēc viņa domām, te viņam vajadzēja ieraudzīt nelielu mednieku namiņu, un tā priekšā būtu jāsež vecam medniekam, kurš viesmīlīgi uzaicinātu Tobiasu dalīties vienkāršās vakariņās, - kas gatavojās uz ugunskura namiņa priekšā – sautētas pupiņas ar bekonu, svaigi cepta maize no kukurūzas miltiem un krūze kafijas ar cukuru, vai arī – pankūkas ar kļavu sīrupu!

Domājot par vakariņām, Tobiass aplaizījās un sāka iet tālāk, bet – viesmīlīgā namiņa kā nebija, tā nebija! Nebija arī tik kārdinošo vakariņu! Arī meža pļaviņā, kur vieta noteikti būtu atradusies gan namiņam, gan vakariņām, nekas neatradās.

Apsēdies mežmalā uz celma, Tobiass noplūca zaķkāposta lapu un, to košļādams sameklēja mugursomā sakaltušā siera gabaliņu, nācās vien iztikt ar to pašu. Padzērās Tobiass no strauta, tāpat ar ķepu, nu, nebija tā viņa iecienītā dzērveņu limonāde, bet nācās vien iztikt.

Kamēr Tobiass grauza sieru, tas tiešām bija ļoti ciets, un graužšana prasīja ilgu laiku, iestājās tumsa. Augstu debesīs mirdzēja mēness un dažas zvaigznes. Kļuva arvien aukstāks un Tobiass izlēma pārtraukt namiņa meklējumus, kur viņu noteikti gaidīja ne tikai vakariņas, bet arī silta gultiņa.

Pabāzis zem galvas mugursomu, Tobiass ierakās sūnās, kuras kāda gādīga roka bija iestādījusi zem milzīgas egles, un taisījās aizmigt, bet!

Sūnas bija slapjas, mugursomā mantas tā spieda, no aukstumā klabēja pat zobī, un lai kā Tobiass centās, aizmigt viņš vienkārši nespēja. Nelīdzēja ne aitu skaitīšana, ne arī pārdomas par to, kas vairāk traucē aizmigšanai – draugu krākšana mājās vai paša zobu klabēšana šeit. Tobiass grozījās no vieniem sāniem uz otriem, brīžam iesnaudās, brīžam piepeši uztrūkās no kāda naktsputna skaļa asinis stindzinoša kliedziena, līdz beidzot tomēr iemīga un miegā redzēja sapni.

Lāča Tolhāsa sapnis -
maizes KOKS.